

Františkovo slovo

č.10

Čtvrté postní kázání o. Cantalamessy

Belgický primas: odkládání vlastní smrti bude považováno za projev egoismu

Papež: Ježíš se před našimi hroby nevzdává

František: Bůh odpouští pohlazením

Papež František dnes kázal o tajemství kříže

Kardinál Ruini: Jan Pavel II. důvěřoval v budoucnost křesťanství

Papež: Moudrost je milost vidět Božíma očima

František kázal o diktatuře jediného, zbožštěného myšlení

Nejstarší politický vězeň Vietnamu přijal křest ve vězení

Papež František o trojím stupni pokušení

Papež: mezi nejvážnějšími hrozbami dneška je odtržení ekonomie od morálky

Čtvrté postní kázání o. Cantalamessa

Vatikán. Čtvrté postní kázání, které pronesl včera ráno o. Cantalamessa v kapli apoštolského paláce pro Svatého otce a římskou kurii, bylo věnováno víře v Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka, se zřetelem k učení sv. Lva Velikého. Tento papež syntetizoval zásadní věroučnou formulaci Chalcedonského koncilu (451), do níž zahrnul všechny tehdejší proudy teologické reflexe:

„Jednomyslně učíme vyznávat jediného a téhož Syna, našeho Pána Ježíše Krista, stejně dokonalého v božství a dokonalého v lidství, pravého Boha a pravého člověka... zplozeného Otcem přede všemi věky co do božství, a v těchto posledních dnech pro nás a pro naši spásu zrozeného z Panny Marie, matky Boží, co do lidství. Jediného a téhož Krista, Pána, jednorozeného syna, jehož musíme uznávat ve dvou přirozenostech, bez směšování, bez změny, bez rozdělení, bez odloučení. Spojením přirozeností nijak není potlačena jejich rozdílnost, ale spíše jsou vlastnosti každé uchovány a spojeny v jediné osobě a v jediné hypostazi. Osoba je termín latinský, hypostaze řecký.“

Tato formulace se může zdát technicky dokonalou, ale abstraktní a suchou, pokračoval dále papežský kazatel. Na ní však stojí veškeré křesťanské učení o spáse. V tomto bodě je křesťanský východ i západ jednomyslný.

„Dogma nás může přivést k Ježíši, který je »definován« či »formulován«, ale Tomáš Akvinský nás učí, že »úkon víry věřícího neulpívá na vyjádřeném (enuntiabile), ale dosahuje vyjádřené skutečnosti (res)« (KKC, 170). Mezi formulací Chalcedonského koncilu a skutečným Ježíšem je stejný rozdíl jako mezi chemickou definicí H₂O a vodou, kterou pijeme nebo v níž plaveme. Nikdo nemůže říci. Že formule H₂O je zbytečná nebo nepopisuje realitu; pouze to není realita sama.“

Kdo nás tedy může přivést k „reálnému“ Ježíši, který se nachází za věroučnou definicí? – tázal se dále o. Cantalamessa.

„Existuje možnost »bezprostředního« poznání Krista. Dává nám ji Duch svatý, kterého poslal Kristus. Svatý Irenej dokonce tvrdí, že „Duch svatý je naším společenstvím s Kristem“ (Proti bludům, III, 24,1). Mediace Ducha svatého se liší od jakéhokoli jiného – církevního či svátostného - zprostředkování mezi námi a Zmrtvýchvstalým, třebaže k ní dochází v církvi skrze svátosti a Boží slovo.“

Pokusme se s pomocí Ducha svatého učinit malý krůček směrem k oživení chalcedonského dogmatu, navázal papežský kazatel, a vezměme v úvahu jen poslední prvek slavnostní definice, tedy Krista jakožto osobu.

„Moderní užití pojmu osoba bylo obohaceno o podmětné a vztahové významy, nepochybně pod vlivem trojičního užití tohoto výrazu jakožto »subsistujícího vztahu«. Označuje totiž člověka jako bytost schopnou vztahu, stojí jako »já« před »ty«. Je to účinek právě trojiční teologie, ve které jsou osoby v Bohu pouhé vztahy - nic jiného než subsistující vztahy. Právě to umožnilo modernímu myšlení chápat pojem osoba ve smyslu vztahu.“

Říci tedy, že Ježíš je osoba, pokračoval papežský kazatel, znamená říci také, že vstal z mrtvých, žije a stojí před mnou, takže mu mohu říci »ty« stejně jako on mně. Je nezbytné, abychom ve svém srdci i myslí uměli plynule přecházet od Ježíše jakožto postavy k Ježíšově osobě. O postavě lze mluvit a psát, jak libo, ale nelze s ní mluvit. Pro mnoho věřících je Ježíš, bohužel, spíše postavou, někým, o kom se diskutuje a donekonečna píše, památkou z minulosti, souhrnem nauk, dogmat, téměř institucí. Avšak je životně důležité také pro evangelizaci, aby Ježíš byl pro nás živou osobou.

„Někteří exegeté interpretují božské jméno »Jsem, který jsem« (Ex 3,14) ve smyslu »Jsem, který jsem zde«, přítomný a dostupný tady a teď. Tato definice platí dokonale o vzkříšeném Ježíši. Ježíš může být přítelem, protože byl vzkříšen, je živ. Je přítomen duchovně, nikoli fyzicky, ale tato přítomnost je nekonečně reálnější než přítomnost fyzická či imaginární.“

Ježíš není podroben tělesným omezením, končil o. Cantalamessa páteční postní kázání, a dává každému muži a ženě možnost být přítelem v tom nejužším smyslu slova. Kéž nám Duch svatý, Ženichův přítel, pomáhá přijímat s úžasem i radostí tuto možnost, která dává životu plnost.

Belgický primas: odkládání vlastní smrti bude považováno za projev egoismu

Brusel. Eutanázií dětí ještě vše nekončí. V této věci můžeme očekávat další rozvoj legislativy – domnívá se belgický primas, arcibiskup André-Joseph Léonard. Nedávno lékařské kruhy vystoupily s návrhem uplatňovat eutanázii bez souhlasu pacienta v případě, kdy už není schopen vědomě o ni požádat a kvalita jeho života je „neuspokojující“.

Podle bruselského arcibiskupa bude dalším krokem povolení zabíjet staré lidi znavené životem. Přívrženci eutanázie jsou dnes médií představováni jako velkodušní lidé, kteří si přejí, aby nemocní mohli rozhodovat o svém osudu. Nebere se v úvahu nátlak, který se na staré a nemocné lidi vyvíjí. Belgický primas připouští, že zanedlouho bude příliš velké odkládání vlastní smrti považováno za projev egoismu. Svůj článek pro časopis *La Libre Belgique* nicméně arcibiskup Léonard uzavírá optimisticky. Věří, že se Belgové vzpamatují a vzbouří proti lobbistům za eutanázií.

6.4.2014

Papež: Ježíš se před našimi hroby nevzdává

Více než šedesát tisíc lidí se dnes sešlo na Svatopetrském náměstí, aby si vyslechlo polední promluvu papeže Františka, který mimo jiné řekl:

„Před hrobem svého přítele Lazara, Ježíš „mocným hlasem zavolal: »Lazare, pojď ven!«. A mrtvý vyšel, ovázan na rukou i nohou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem“ (v. 43-44). Toto rezolutní zvolání patří každému člověku, neboť všichni jsme poznamenaní smrtí, my všichni. Je to hlas Toho, kdo je pánem života a chce, aby „ho měli v hojnosti“ (Jan 10,10) všichni. Kristus se nevzdává před hroby, které jsme si vybudovali svými volbami zla a smrti, svými pochybeními a svými hříchy. On nerezignuje! Vyzývá nás, takřka nám přikazuje, abychom vyšli z hrobů, do nichž jsme se uvrhli svými hříchy. Nepřetržitě nás volá, abychom vyšli ze tmy vězení, do něhož jsme se zavřeli, spokojeni s falešným, sobeckým a průměrným životem. „Pojď ven!“ říká nám. „Pojď ven!“. Je to krásná pobídka k pravé svobodě a k tomu, abychom se nechali uchvátit těmito slovy, která dnes Ježíš pronáší ke každému z nás. Je to pozvání k tomu, abychom se nechali vysvobodit z plátěných pruhů pýchy, protože pýcha nás činí otroky, otroky nás samých, otroky mnoha bůžků a spousty věcí. Naše vzkříšení začíná odtud, tedy rozhodnutím poslechnout tento Ježíšův příkaz a vyjít na slunce, k životu, a tím, že necháme z tváře spadnout své masky. Často jsme maskováni hříchem, masky musí dolů a my nalezneme odvahu své původní tváře, stvořené k obrazu a podobě Boží.“

Součástí nedělního setkání bylo jedno překvapení, třebaže o něm někteří účastníci již věděli ze sdělovacích prostředků. Papež k tomu sám dodal:

„Nyní bych rád učinil jedno drobné gesto. O minulých nedělích jsem vám radil, abyste si pořídili malé evangelium a mohli jej kdykoli během dne a často číst. Potom jsem si vzpomněl na starobylou tradici církve, podle níž se během postní doby rozdávalo evangelium katechumenům připravujícím se na křest. Dnes chci proto nabídnout vám, kteří jste na náměstí, ale i jako znamení určené všem, toto kapesní evangelium (ukazuje knížečku), které vám bude zdarma rozdáváno. Na náměstí jsou místa, kde si je můžete vyzvednout. Vezměte si je tedy a denně čtěte. Tam k nám mluví Ježíš. Je to Ježíšovo Slovo. A jako On vám říkám: zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte. Rozdávejte poselství evangelia! Někdo z vás možná nevěří, že je to zadarmo, a ptá se: „Kolik dlužím, otče?“ Udělejme to tedy takto. Výměnou za tento dar, učiňte skutek lásky, nezištný skutek lásky: modlitba za nepřátele, usmíření, zkrátka něco... Dnes je možné číst evangelium také za pomoci mnoha technologií. Je možné mít s sebou celou Bibli v mobilu či v tabletu. Důležité je však Boží Slovo číst. Všemi prostředky, ale číst Boží Slovo. Mluví k nám tam Ježíš. A přijmout jej s otevřeným srdcem. Potom dobrá setba přinese užitek.“

Čtyři evangelia a Skutky apoštolů byly k tomuto účelu vydány v nákladu 50 tisíc kusů.

František: Bůh odpouští pohlazením

Boží milosrdenství je velké světlo lásky a něhy, Boží pohlazení ran způsobených našimi hříchy – konstatoval dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní evangelium o cizoložné ženě (Jan 8,1-11) bylo papeži podnětem ke kázání o Božím milosrdenství. Příběh je známý: farizejové a učitelé zákona přivedou k Ježíšovi ženu přistiženou při cizoložství a ptají se Její, co s ní, když Mojžíš za tento velice závažný hřích ustanovil kamenování. „Manželství – řekl papež – je symbolem a také lidskou skutečností věrného vztahu Boha a Jeho lidu. A zničí-li se manželství cizoložstvím, pošpiní se vztah Boha a lidu.

Evangelium s určitou ironií říká, že žalobci se »jeden za druhým vytráceli, starší napřed«. „Je vidět, poznamenal papež, že měli u nebeské banky otevřen nemalý účet. A Ježíš zůstává s touto ženou sám, jako zpovědník, a říká jí: »Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil? Kde jsou? Jsme sami, já a ty. Ty před Bohem, bez žalob, bez řečí. Ty a Bůh! Nikdo tě neodsoudil?« A žena odpoví: »Nikdo, Pane«, ale neříká, že obžaloba byla falešná a že nic neudělala. Uznává svůj hřích. A Ježíš prohlašuje: »Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš... , aby ses nedostala do takovéto hrozné situace, nemusela se stydět, neurazila Boha a nepošpinila vztah Boha k Jeho lidu. Ježíš odpouští – zdůraznil papež – ale je zde něco více než odpuštění.“

„Ježíš přechází zákon a jde za něj. Neříká jí, že cizoložství není hřích. Nikoli, ale neodsuzuje ji podle zákona. Takové je mystérium milosrdenství. Je to tajemství Ježíšova milosrdenství.“

„Milosrdenství – podotkl papež – je obtížně srozumitelné:“

„»Ale, otče, - zeptá se někdo - milosrdenství odstraňuje hříchy?« Nikoli, hříchy jsou odstraněny Božím odpuštěním. Milosrdenství je způsob, kterým odpouští Bůh. Ježíš totiž mohl říci: »Odpouštím ti. Jdi!« - jako to řekl onomu ochrnutlému, kterého k Němu spustili ze střechy. Tady říká: »Jdi v pokoji.« Ježíš jde dál. Radí ženě, aby už nehřešila. Zde je patrný Ježíšův milosrdný postoj. Brání hříšníka před jeho nepřáteli, brání jej před spravedlivým potrestáním. Také my bychom možná měli jít do pekla. Kolik z nás? A to je spravedlivé odsouzení. On však odpouští víc. Jak? Tímto milosrdenstvím.“

„Milosrdenství – pokračoval papež – jde dál a přetváří život dotyčného tak, že odstraňuje hřích.“

„Hledíme na nebe, na spoustu hvězd, ale když ráno vyjde slunce, hvězdy už pro množství světla nejsou vidět. A takové Boží milosrdenství. Velké světlo lásky a něhy. Bůh odpouští nikoli dekretem, ale něhou, pohlazením ran hříchu. Protože se zasazuje za odpuštění, zasazuje se za naši spásu. Tímto způsobem Ježíš dělá zpovědníka: neponižuje, neříká jí: »Co jsi udělala? Pověz! A kdy jsi to udělala? A jak jsi to udělala? A s kým?« - Nikoli. Jdi a nehřeš už více. Milosrdenství Boží je obrovské, obrovské! Odpouští nám pohlazením!“

Papež František dnes kázal o tajemství kříže

Vatikán. „Křesťanství nemůže existovat bez kříže“ – řekl dnes papež František na kázání při mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že „nemůžeme sami vyjít ze svého hříchu“ a že „kříž není ozdobou, která se dává na oltář, nýbrž tajemství Boží lásky“.

Během cesty pouští lid reptal proti Bohu a Mojžíšovi, ale když Pán poslal hady, lid přiznal svůj hřích a žádal znamení spásy. Tuto epizodu líčí dnešní první čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy (Nm 21,4b-9) a papež František od ní začal odvíjet svoji reflexi o smrti v hříchu. A ocitoval k tomu varování, jež v dnešním evangeliu (Jan 8,21-30) adresoval Ježíš farizejům, když řekl: „zemřete ve svých hříších“.

„Neexistuje možnost, jak bychom sami vyšli ze svého hříchu. Nemí žádná taková možnost. Tito učitelé zákona, lidé, kteří učili zákonu, v tom neměli jasno. Věřili v Boží odpuštění, ale cítili se silní a dostateční, věděli všechno. A z náboženství, z uctívání Boha učinili kulturu s určitými hodnotami, určitým uvažováním, určitým předepsaným jednáním, aby byli vychováni. Věřili sice, že Pán může odpustit. To věděli, ale bylo to pro ně příliš vzdálené.“

Pán, pokračoval papež, poručil Mojžíšovi na poušti, aby udělal měděného hada a vztyčil jej na kůl, takže kdo byl uštknut a podíval se na hada, zůstal naživu. Čím je však had?“ – ptal se dále papež. „Had je znamením hříchu, jak víme již z knihy Geneze, kde had svedl Evu a nabídnul jí hřích. A Bůh – pokračoval papež – nechá vztyčit hřích jako prapor vítězství. Nepochopíme to však bez toho, co říká Ježíš v dnešním evangeliu Židům: »Až povýšíte Syna

člověka, tehdy poznáte, že jsem to já«. Na poušti, řekl dále papež, byl tedy povýšen hřích, který hledá spásu, aby byl uzdraven. Tady byl povýšen Syn člověka, pravý Spasitel, Ježíš Kristus:

„Křesťanství není filosofické učení, není to životní program pro přežití, kvůli výchově a kvůli míru. To vše jsou důsledky. Křesťanství je osobou povýšenou na kříž, osobou, která se zřekla sebe pro naši spásu. Stala se hříchem. Tak jako byl na poušti vztyčen hřích, byl tady povýšen Bůh učiněný člověkem, který se kvůli nám stal hříchem. Všechny naše hříchy se objevily na Něm. Nelze chápat křesťanství bez pochopení tohoto hlubokého ponížení Božího Syna, který pokořil sebe sama a stal se služebníkem až k smrti, ke smrti na kříži, aby sloužil.“

A proto - pokračoval papež - apoštol Pavel (Gal 6,14) říká, čím se chlubí, a také my se tím můžeme chlubit, totiž svými hříchy. Vždyť nemáme nic jiného, čím se chlubit. Taková je naše bída. Avšak kvůli Božímu milosrdenství se chlubíme ukřižovaným Kristem. A proto neexistuje křesťanství bez kříže a neexistuje kříž bez Ježíše Krista. Jádrem Boží spásy je Boží Syn, který na sebe vzal naše hříchy, naši pýchu, naše jistoty, naši marnivost, naše choutky být jako Bůh. Proto křesťan, který se neumí chlubit ukřižovaným Kristem, nepochopil, co znamená být křesťanem. Naše rány, které nám působí hřích, se uzdraví jedině ranami Pánovými, ranami Boha učiněného člověkem, poníženého a zdeptaného. Toto je tajemství kříže.

„Není to ozdoba, kterou máme dávat do kostelů, na oltář. Není to symbol, který nás odlišuje od ostatních. Kříž je tajemství, tajemství Boží lásky, která poníží samu sebe, stává se ničím, stává se hříchem. Kde je tvůj hřích? »No, já nevím, mám jich tolik..« Ne, tvůj hřích je tam, v kříži. Jdi jej hledat tam v Pánových ranách. A tvůj hřích bude zahojen, tvoje rány uzdraveny, tvůj hřích odpuštěn. Odpuštění, které nám dává Bůh, není smazáním konta, která máme u Něho. Odpuštění, které nám dává Bůh, jsou rány Jeho Syna povýšeného na kříž. Kéž nás přitáhne k Sobě a necháme se od Něho uzdravit.“

Kardinál Ruini: Jan Pavel II. důvěřoval v budoucnost křesťanství

Vatikán. Muž hluboké modlitby, světec našich dní. Těmito slovy vzpomíná na Jana Pavla II. **kard. Camillo Ruini** necelé tři týdny před jeho svatořečením. Italský kardinál zastával po 17 let úřad papežského vikáře pro římskou diecézi a byl tudíž v úzkém kontaktu s papežem Wojtylou.

„Jeho odkaz je velmi živý – stejně jako jeho výzva, abychom neměli strach a otevřeli Kristu všechny brány – do světa kultury, politiky, ekonomiky, ale zejména do osobního života. Velmi aktuální je také jeho důvěra v budoucnost křesťanství. Připomeňme si, že program evangelizace, který dnes papež František tak silně podporuje, je v podstatě tentýž program, který inspiroval veškerou činnost Jana Pavla II.“

Jan Pavel II. vyhledával přímý vztah k člověku, chtěl se setkávat s lidmi, jak dosvědčují četné návštěvy římských farností.

„Jistě. Jan Pavel II. měl k lidem blízko a zejména v období nemoci v něm lidé skutečně spatřovali světce. Vzpomínám si na časté dojetí věřících, kteří se s ním setkávali ve farnostech, byl jsem toho svědkem. I když mu ubývalo fyzických sil, přesto se k lidem třeba i dovlékl, aby je mohl osobně pozdravit, zejména pak nemocné“.

Jednou jste vyprávěl o tom, jak kard. Dziwisz, tehdejší osobní sekretář Jana Pavla II., papeže uklidňoval, aby v nemoci zůstal doma. Návštěvy farností prý může zastat jeho vikář, kardinál Ruini.

„...a papež odpověděl: Ale římský biskup jsem já! Tato slova přitom zazněla v lednu 2005, tedy pouhé čtyři měsíce předtím, než zemřel.“

Co ze svatosti papeže Wojtyly je podle vašeho soudu naopak dnes méně známo?

„Určitě to nejhlubší – modlitba. Ačkoliv mnozí vědí, že Jan Pavel II. byl už od mládí mužem usebrané modlitby. Jeho spolužáci v krakovském semináři napsali na dveře jeho pokoje „budoucí světec“. Velice mne oslovila skutečnost, že všechna konkrétní životní rozhodnutí podstupoval ve světle svého vztahu k Bohu. A tento vztah mu poskytoval nesmírnou důvěru a odvahu.“

Opakovaná výzva Jana Pavla II. k důvěře, naději a odvaze je platná také pro dnešní občanskou společnost, poznamenává v závěru rozhovoru pro Vatikánský rozhlas kard. Camillo Ruini. Kéž by v tomto smyslu budoucí kanonizace povzbudila jak Itálii, tak celý svět, dodává italský kardinál.

Papež: Moudrost je milost vidět Božíma očima

Přibližně 60 tisíc lidí přišlo na generální audienci Svatého otce. Papež František zahájil nový cyklus katechezí o sedmi darech Ducha svatého. Ta dnešní byla věnována moudrosti, o níž hned v úvodu řekl:

„Nejde však o pouhý lidský důvtip, který je plodem poznání a zkušenosti. Bible podává, že Šalomoun ve chvíli své korunovace na izraelského krále prosil o dar moudrosti (srov. 1 Král 3,9). Moudrost je milost dívat se na každou věc Božíma očima. Je zkrátka viděním světa, viděním situací, okolností, problémů a všeho Božíma očima. To je moudrost. Někdy hledíme na věci podle svého zalíbení či podle stavu svého srdce, tedy s láskou či nenávisť, se závistí... To však není Boží vidění. Moudrost v nás působí Duch svatý, abychom viděli všechny věci Božíma očima. To je dar moudrosti.“

Tolik katecheze papeže Františka, který v závěru generální audience obrátil pozornost k nedávným událostem v Sýrii:

„Minulé pondělí byl syrském Homsu zavražděn P. Frans van der Lugt, můj 75 letý holandský jezuitský spolubratr, který přijel do Sýrie před 50 lety, prokazoval dobro všem nezištně a s láskou a vážili si jej proto křesťané i muslimové.“

Jeho brutální vražda mne naplnila hlubokou bolestí a přiměla mne opět k přemýšlení nad mnoha lidmi, kteří trpí a umírají v oné mučené zemi, mé milované Sýrii, která je již příliš dlouho zachváčena krvavým konfliktem, který nepřestává rozsévat smrt a zmar. Myslím také na četné unesené lidi, křesťany i muslimy, ze Sýrie a jiných zemí, mezi nimiž jsou biskupové a kněží. Prosme Pána, aby se mohli vrátit ke svým drahým, do svých rodin a ke svým společenstvím.

Ze srdce vás všechny vybízím, abyste se spojili se mnou v modlitbě za pokoj v Sýrii a okolí, a důrazně vyzývám zodpovědné Sýřany i mezinárodní společenství. Ať prosím umlknou zbraně a je učiněna přítrž násilí! Už žádné válčení! Žádné ničení! Ať je respektováno humanitární právo a je poskytnuta péče obyvatelstvu, které potřebuje humanitární pomoc, a dosáhne se vytouženého míru dialogem a smířením. Prosme naši Matku, Královnu míru, aby dala tento dar Sýrii a modleme všichni společně Zdravas Maria...

František kázal o diktatuře jediného, zbožštěného myšlení

Vatikán. „Také dnes existuje diktatura jediného myšlení,“ které zabíjí „svobodu národů, svobodu lidí, svobodu svědomí“. Je třeba „bdít a modlit se“ – řekl dnes papež v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Bůh slíbil Abrahámovi, že se stane otcem mnoha národů, ale on a jeho potomstvo budou muset zachovávat smlouvu s Pánem. První liturgické čtení (Gn 17,3-9) bylo papeži Františkovi podnětem k vysvětlení uzavřenosti farizejů Ježíšovu poselství. Jejich pochybení spočívalo v tom – řekl – „že vytrhli příkázání od Božího srdce. Mysleli, že se všechno vyřeší dodržováním „příkázání, která však – zdůraznil papež – nejsou chladným zákonem, neboť v sobě skrývají vztah lásky a jsou ukazateli, které nám pomáhají nepochybit cestou na setkání s Ježíšem.“ Farizejové tak zavírají srdce i mysl „každé novotě, nechápou cestu naděje. Je to drama uzavřeného srdce, drama uzavřené mysli. Je-li srdce zavřeno, pak toto srdce zavírá mysl, a jsou-li uzavřeny srdce i mysl, není místo pro Boha, nýbrž jenom pro to, co my si myslíme, že se má dělat.

„Je to uzavřené myšlení, které není otevřeno dialogu, možnosti, že existuje něco jiného, možnosti, že k nám promlouvá Bůh a říká nám, jaká je Jeho cesta a jak jednal s proroky. Tito lidé nenaslouchali prorokům a nenaslouchali Ježíšovi. Je to víc než pouhá tvrdohlavost. Je to idolatrie vlastního myšlení. »Já to myslím takto a tak to musí být a ne jinak.« Tito lidé měli jedině myšlení a chtěli toto myšlení vnutit Božími lidu a proto jim Ježíš vytýkal: »Vkládáte lidem na ramena těžká břemena, ale sami se jich nedotknete ani prstem« (Mt 23,4).“

Ježíš jim „vytýká jejich nekoherenci“, pokračoval papež. „Teologie těchto lidí – řekl - se stává otrokyní tohoto schematu myšlení, jediného myšlení“.

„A nastoupí-li v lidských dějinách tento fenomén jediného myšlení, kolik jen neštěstí přinese? Minulé století jsme všichni viděli diktatury jediného myšlení, které zabilo mnoho lidí, a ve chvíli, kdy se oni cítili pány, nemohlo se myslet jinak.“

„Dnes se musí myslet takto a pokud tak nemyslíš, nejsi moderní, nejsi otevřený nebo ještě něco horšího. Mnohokrát říkají někteří vládcí: »Žádám o finanční pomoc na to či ono«; a dostane se jim odpovědi: »Chceš-li tuto

pomoc, musíš myslet takto a udělat ten či onen zákon...». Také dnes tedy existuje diktatura jediného myšlení a tato diktatura je stejná jako u těchto lidí, kteří berou kameny, aby kamenovali svobodu národů, svobodu lidí, svobodu svědomí, vztah lidu k Bohu. A Ježíš je dnes znovu křížován.»

„Vzhledem k této diktatuře – uzavíral papež dnešní ranní homilii – Ježíš vybízí stále k témuž, totiž abychom bděli a modlili se, nebyli pošetilí a nekupovali věci, které nenapomáhají pobožnosti a modlitbě, a Pán nám vždycky dá svobodu otevřeného srdce, takže přijmeme Jeho Slovo, jež je příslibem, radostí a smlouvou. A s touto smlouvou jdeme dál.

Nejstarší politický vězeň Vietnamu přijal křest ve vězení

Vietnam. „Láska Boha a Panny Marie mne proměnily. Už nechovám nenávisť ke svým bratrům a sestrám, stoupencům režimu. Vždy jsem věřil v Boží lásku.“ Hovoří osmašedesátiletý J.B. Nguyễn Hữu Châu, který ve vietnamských komunistických věznicích strávil 39 let. Básník, hudebník, skladatel a kapitán v armádě Jihovietnamské republiky je tak vůbec nejdéle zadržovaným politickým vězněm. V nedávné době dostal prezidentskou milost kvůli svému zdravotnímu stavu. O svém věznění mluvil při mši svatě v saigonském kostele Panny Marie Ustavičné pomoci, kde jeho svědectví zachytila agentura *Asia News*.

Pouze víra tomuto muži pomohla, aby dokázal odpustit a sám si nevzít život. O Velikonocích roku 1986 přijal křest z rukou svého spoluvězně, jezuitského kněze Josepha Nguyễn Cong Doana. Tentýž řeholník jej naučil základům křesťanské nauky, katechismu a modlitbám. Vietnamský vězeň si pak udělal z řetězu o devadesáti člancích, kterým byl upoutaný, svůj osobní růženec. „Možná ten nejtvrďší na světě“, dodává. Modlil se jej až sedmkrát denně, stejně jako pětkrát pronášel křížovou cestu. Po téměř čtyřicetiletém věznění je tělo vietnamského básníka fyzicky zubožené. Jsem hluchý a téměř slepý, nicméně můj duch je dosud schopný „děkovat Bohu za dar víry“, pronesl Nguyễn Hữu Châu po svém osvobození.

11.4.2014

Papež František o trojím stupni pokušení

Vatikán. Poučme se z evangelia, jak bojovat proti ďáblu pokušení, zdůraznil papež František při dnešním ranním kázání v Domě svaté Marty. Petrův nástupce poznamenal, že každý z nás je vystaven pokušení, protože ďábel si nepřeje naši svatost. A připomněl, že život křesťana je právě zápas proti zlu.

„Ježíšův život byl zápas. Přišel, aby zvítězil nad zlem, nad vládcem tohoto světa, nad zlým duchem“. Papež František zahájil těmito slovy svou dnešní homilii, kterou cele věnoval boji s ďáblem. V tomto zápase, podotkl, se musí utkat každý křesťan. Zlý duch vícekrát pokoušel Ježíše a Ježíš tato pokušení vnímal, stejně jako vnímal pronásledování. Křesťané, kteří chtějí Ježíše následovat, se musí s touto pravdou dobře seznámit.

„Také my jsme vystaveni pokušení, také my jsme předmětem ďáblových výpadů. Duch zla totiž nechce naši svatost a křesťanské svědectví, nechce, abychom následovali Ježíše. Jak to zlý duch dělá, aby nás svým pokušením svedl z Ježíšovy cesty? Ďáblovy svody mají tři vlastnosti, které musíme znát, abychom nepadli do léčky. Pokušení začíná mírně, avšak potom stále více roste. Za druhé, roste a přenáší svou nákazu na druhé, snaží se o pospolitost. A konečně, aby se duše uklidnila, ospravedlňuje sama sebe. Pokušení roste, infikuje a ospravedlňuje se.“

První Ježíšovo pokušení, upozornil papež, je spíše vábení. Ďábel Ježíšovi říká, aby se vrhnul dolů z vrcholu chrámu, aby jej tak, jak tvrdí pokušitel, všichni prohlásili za Mesiáše. Totéž zlý duch udělal s Adamem a Evou. Vystupuje tu téměř jako duchovní učitel, upozornil papež. Když je pokušení odvráceno, vrací se znovu a silněji. Ježíš to říká v Lukášově evangeliu: když je ďábel poražen, potuluje se, hledá své druhy a spolu s nimi se vrací. Pokušení tedy roste a přibírá si další. Také v Ježíšově případě ďábel zapojuje jeho nepřátele. To, co se jeví jako tenký a klidný pramínek vody, se stává mořem.

Pokušení roste, šíří nákazu a nakonec se ospravedlňuje. Papež upomenul na Ježíšovo vystoupení v synagoze, které jeho nepřátelé ihned zlehčovali slovy: Vždyť je to Josefův a Mariin syn, truhlář, který nikdy nechodil na univerzitu. Z jaké moci k nám mluví, vždyť nestudoval!“ Pokušení tu zachvátilo všechny, proti Ježíši, vyzdvihl František. A

jeho nejvyšší stupeň, zdůraznil, jsou slova velekněze: "Nevíte, že je lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ".

"Pokušení roste a infikuje druhé. Kupříkladu taková pomluva. Třeba nějakému člověku trochu závidím. Nejprve mám závist v nitru, pak ji musím sdílet a jdu k někomu dalšímu a druhého člověka pomluvím, a tak pokušení roste a šíří se jeho nákaza. Takový je mechanismus pomluvy, který se nevyhýbá nikomu z nás. Tedy možná někomu z vás ano, pokud je svatý, mne to ale také svádělo k pomlouvání. Klep je každodenní pokušení. Začíná jemně, jako pramínek vody. Nákazou roste a nakonec se ospravedlňuje."

Dávejme tedy pozor, varoval Petrův nástupce, když v srdci pocítíme něco, co by nakonec mohlo zničit druhé lidi. Dejme si pozor, protože pokud onen pramínek vody včas nezastavíme, poroste, rozšíří se, promění se v moře. A povede nás jenom k tomu, že si zlo omluvíme. Stejně jako se ospravedlnili lidé tvrzením, že je lépe, zahyne-li jeden člověk za národ.

"Všichni jsme vystaveni pokušení, protože takový je zákon duchovního života. Náš křesťanský život je zápas. Je to boj. Vládce tohoto světa – ďábel – si totiž nepřeje naši svatost, nechce, abychom následovali Krista. Někdo z vás by snad mohl namítnout: Otče, mluvit o ďáblovi v jedenadvacátém století je přece dosti zastaralé. Podívejte, ďábel existuje. Ďábel tu je. Také v jedenadvacátém století. Nesmíme být naivní. A musíme se z evangelia poučit, jak se s ním bojuje."

Papež: mezi nejvážnějšími hrozbami dneška je odtržení ekonomie od morálky

Vatikán. Lidský život je posvátný a nezcizitelný. Bez uznání práva na život jako prvního ze všech práv, postrádají ostatní občanská práva oporu. Papež František to zdůraznil při setkání s představiteli italského Hnutí pro život. Ve skupině byli také ředitelé center konkrétně pomáhajících ženám v obtížných situacích. Jak papež opět naznačil, vše se odvíjí od základního postoje ke světu a k životu. Pokud se řídíme konzumem, snadno dospějeme k tomu, že i s životem lze nakládat podle návodu použij a vyhoď:

František citoval II. vatikánský koncil, který odsoudil interrupci spolu s vraždou dítěte jako „hanebný zločin“ (Gaudium et spes, 51). V improvizované vsuvce pak zavzpomínal na lékařskou konferenci, které se kdysi zúčastnil, a kde se stal svědkem zvláštní konverze:

Po konferenci jsem se zdravil s lékaři, mluvil jsem s nimi. Jeden z nich si mě vzal stranou. Měl v ruce jakýsi balíček a řekl mi: „Otče, chtěl bych vám něco odevzdat. Jsou to nástroje, které jsem používal při potratech. Našel jsem Pána Boha, litoval jsem svých činů a nyní bojuji pro život!" A předal mi ty nástroje. Modlete se za tohoto dobrého muže!